

תת"ע 970/04/22 - מדינת ישראל נגד עלי אבו שיבאן

בית משפט השלום לתעבורה בחדרה

תת"ע 970-04-22 מדינת ישראל נ' אבו שיבאן
תיק חיצוני: 14123856073

בפני
מאשימה
נגד
נאשמים
החלטה

כבוד השופטת סיגל דבורי
מדינת ישראל
עלי אבו שיבאן

1. לפניי בקשה לביטול פסק דין אשר ניתן כנגד המבקש ביום 11.05.2022 בהעדר התייצבות, על יסוד הוכחת זימונו כדין. על המבקש הוטל קנס המקור הקבוע לצד העבירה.
2. כנגד המבקש ניתן ביום 19.05.2021 דו"ח בגין שימוש בטלפון נייד בעת נהיגה, בניגוד לתקנה 28(ב)(1)(א) לתקנות התעבורה. כעולה מאישור המסירה הסרוק לנט המשפט, זומן המבקש לדין ואולם אישור המסירה חזר מסיבת "לא נדרש". אישור המסירה מולא כנדרש לרבות שם עובד הדואר וחתימתו וכן מועד המסירה (וראה לענין זה **עפ"ת 16209-10-22 (מחוזי חיפה) עבד אלגני נ' מדינת ישראל (26.12.22)**).
3. הבקשה לביטול פסק הדין הוגשה ביום 24.02.2023, בחלוף 10 חודשים ממועד מתן פסק הדין.
4. המבקש מצדו מתנצל על אי התייצבות לדין שלדבריו נבע מאי מסירת הזימון. לטענתו לא ידע אודות הזימון והמשפט. מעיון בבקשתו עולה כי אין בה כל התייחסות לאישור המסירה הסרוק בנט המשפט וכי לא נעשה כל מאמץ מצדו לשחזר/לסתור את חזקת המסירה כדין.
5. המשיבה מתנגדת לביטול פסק הדין, בהתבסס על אישור המסירה המפורט לעיל וכי אין בטיעוני המבקש כדי להצביע על עיוות דין או פגם בחזקת המסירה כדין. המשיבה מדגישה את השיהוי הניכר.
6. לאחר ששקלתי את טענות בצדדים באתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להידחות.
7. סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: החסד"פ) קובע, כהאי לישנא: "נגזר דינו של הנאשם בחטא או בעוון שלא בפניו, רשאי בית המשפט, על פי בקשת הנדון, לבטל את הדיון לרבות את הכרעת הדין וגזר הדין אם ניתנו בהעדרו, אם נוכח שהייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו או אם ראה שהדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין בקשה לפי סעיף קטן זה תוגש תוך שלושים ימים מהיום שהומצא לנאשם פסק הדין אולם רשאי בית המשפט לדון בבקשה שהוגשה לאחר מועד זה אם הבקשה הוגשה **בהסכמת התובע**". הבקשה הוגשה בשיהוי ניכר בלא כל הסבר לכך לא כל שכן - בלא הסכמת תובע. טעם דיוני זה שומט את הקרקע לביטול פסק הדין.
8. יתרה מכך - מן ההיבט המהותי - על אחד משני אדנים יכול בית המשפט לבסס את מסקנתו לביטול פסק

דין שניתן בהעדרו של נאשם; סיבה מוצדקת לאי ההתייצבות או מניעת עיוות דין (לדין מפורט ומורחב, ראו רע"פ 8427/17 מדינת ישראל נ' סאלם (25.3.2018) (להלן: "עניין סאלם")).

לעניין אי ההתייצבות לדין, הרי שאין בעמדת המבקש כדי לסתור את חזקת המסירה כדין ואף אין בטענותיו כל התייחסות, כאמור, לאישור המסירה המצוי והסרוק לנט המשפט. כך, אין רשאי המבקש לפטור עצמו מעמידה בנטל הרובץ על כתפיו להראות כי אי קבלת דבר הדואר נבע מסיבות שאינן תלויות בו וראה לענין זה עפ"ת 25991-10-22 (מחוזי חיפה) איזניאייב נ' מדינת ישראל (15.12.22). הזימון למשפט נמסר לידי הנמען הרשום.

9. לעניין חשש מעיוות דין - אין בעצם הכחשת העבירה לכשעצמה כדי להקים "חשש לעיוות דין" וראה שם, עמ' 5 פסקה 16. יש להצביע על שיקולים כבדי משקל, שיש בהם פוטנציאל ממשי לשינוי התוצאה, על מנת שיבוטל פסק הדין בעילה של חשש לעיוות דין. וכפי שהובהר בע"פ 6920/07 חסון נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (4.9.2007):

"המונח 'עיוות דין' פורש בפסיקתו של בית משפט זה כמקרה שבו תוצאת המשפט היתה יכולה להיות שונה עקב פגם מסוים שנפל בהליך... או כמקרה שבו נפל בהליך פגם פרוצדוראלי כה חמור היורד לשורשו של עניין עד שקמה חזקה שנגרם עיוות דין ללא צורך בהצבעה על קשר סיבתי בין הפגם לתוצאה" (שם, בפסקה 7).

10. ודוק, בענין זה נקבע, כי על הטוען לקיומה של עילה בדבר חשש לעיוות דין, להציג טעמים הנתמכים בראיות שיש בהם פוטנציאל ממשי לשינוי התוצאה (ענין 'סאלם'). טענותיו של המבקש אינן מצביעות על פוטנציאל ממשי כנדרש.

11. ממכלול הנימוקים האמורים לעיל, הבקשה לביטול פסק הדין נדחית.

ניתנה היום, ד' ניסן תשפ"ג, 26 מרץ 2023, בהעדר הצדדים.